

Duch.

Mnohonásobně používá se slova „duch“. A přece ti, kdo o něm mluví, nejsou si vědomi, co ve skutečnosti duch jest. Jeden jmenuje zkrátka duchem vnitřní život člověka. Jiný shrnuje duši a ducha dohromady. Mluví se také o duchaplných lidech a nemyslí se při tom na nic jiného, než na prostou práci mozku. Mluví se o záblescích ducha a o mnohém jiném. Ale nikdo se nepokusí, aby jednou správně vysvětlil co jest duch. Nejvyšší, co se tím dosud rozumělo, jest ve výrazu: „Bůh jest duch!“ Z toho se pak odvozuje všechno ostatní. Lidé snažili se tímto tvrzením pochopiti i samotného Boha a najíti v tom jeho vysvětlení.

Ale právě to se muselo uchylovati od skutečnosti a přivoditi proto omyly. Jest nesprávné prostě říkat: Bůh jest duch.

Bůh jest **Božský** a ne duchovní! V tom jest již vysvětlení. Nikdy nesmíme označovati Božské jako ducha. Jen duchovní jest duch. Dosavadní chyba v nazírání jest vysvětlitelna tím, že člověk pochází z duchovna. V důsledku toho nedovede také myslet dále nad duchovno a je pro něho tedy všechno duchovní to nejvyšší. Je nasnadě, že nečistší a nejdokonalejší z toho by rád považoval za původ celého stvoření, tedy za Boha. Nesprávný pojem vznikl tedy jednak z potřeby představit si svého Boha podle vlastního způsobu, byť i v každém ohledu dokonalého, aby se mohlo pocítovati s ním užší spojení. Hlavní příčina však tkví v neschopnosti pro pochopení vlastní velikosti Boží.

Bůh je Božský, jen jeho vůle jest duch! A z této živé vůle vzniklo jeho nejbližší duchovní okolí, to jest ráj s jeho obyvateli.

Z tohoto ráje, **tedy z Božské vůle, která se stala formou**, vyšel člověk, jako duchovní zárodek, aby jako prášek Božské vůle procházel dalším stvořením. Člověk jest tedy ve skutečnosti nositelem Božské vůle, tedy nositelem **ducha** v celém hmotném stvoření. Z toho důvodu jest ve svých činech také vázán na čistou pravůli Boží a musí nésti plnou zodpovědnost za to, nechá-li vnějšími vlivy hmoty tuto vůli nečistě zarůsti býlím, nebo když ji za jistých okolností i dočasně zakope a zahrabe.

To je ten poklad nebo hřivna, která by v jeho ruce měla nésti úrok a úroky z úroků. Z falešného předpokladu, že Bůh sám jest duch, že jest tedy stejného druhu jako původ člověka, vychází zřejmě najevo, že si člověk nikdy nemohl utvořit správný obraz o Božství. Nesmí si Božství představovati jen jako nejvyšší dokonalost sebe sama. Musí však jíti daleko nad to k druhu, který mu zůstane provždy nepochopitelným, protože ve svém vlastním duchovním druhu nebude nikdy schopen, aby ho pochopil.

Duch jest tedy **vůle** Boží. Jest životní elixír celého stvoření, které musí býti prodchnuto duchem, aby se udrželo. Člověk jest částečným nositelem tohoto ducha a sebeuvědoměním má přispěti **k povznesení** a k dalšímu vývoji celého stvoření. K tomu však je zapotřebí, aby se naučil správně používatí přírodních sil a upotřebil jich k celkovému pokroku.